

На подкашникъ, мори, навизано: 'Се грошове, мори, бѣли пари, 'Се жълтицы, мори, дизманлій. Ч. 336.

Дій дій! *звукъ поощряющій возовую скотину:* „Да имашь да земашь ты!“ отговори сѣрдито селенинъ и, дій дій, забодя съ остеньтъ воловнѣ. Зк. 82.

Диканя* (*dikiânè, s. p. Tortue*) с. ж. (собств. черепаха) и по наружному сходству съ нею особаго устройства молотилка, такъ описанная Раковскимъ: Диканя ся състои отъ плоскы дебѣлы дѣскы скованы една до другъ, коимъ върхове сж прикривени на горѣ, а отдоло сж набити въ дълбины кремъци оstri, да смилъть класове и сламя (стрънь). На диканъ отгорѣ сѣдъть дѣца, кои каръть съ устенъ и върдъть да подлагъть купанъ волъмъ, кога ще сѣръть или пикажъть, да ся не замазвъть и подмокрьтъ класове. Притомъ гуждъть и каменя да причинявъть тяжесть. Пж. 58*. А подиръ това лупатенье, диканътъ врахъ еще обикаляюще нѣколко крaты. *ib.* 59.

Дикель* (*dikel, s. t. Houau, houe*) с. м. мотыка, кирка: Страшна беда Хала-халетина: Уста има колку мала врата, Зжби има четири дикели. М. 173.

Дикилитанъ *единенно возвышающійся камень, einzelstein у Каница II, 133. Ср. греч. δεικίλιον (=δείγμα, είκασμα).*

Дилавъ с. м. кочерга: Азъ и дилафя и ржениътъ испокривихъ да ги хвърлямъ подирѣ му и махалитѣ испотрошихъ — накъ той сѣ той. Зк. 32.

Дилберъ* (*dil-ber, adj. p. compos. 1. Qui enlève, qui ravit le coeur. 2. Joli, beau, jolie, belle*) пр. (красотою) сердце плѣняющій, прелестный: Ты си моята душа, ты си мой животъ, охъ душице! ахъ кузумъ! ахъ юрѣсмъ! ахъ дилберюмъ! ахъ севдигимъ. X. I, 90.

Дили Дилки да союзъ сложный въ знач. тѣмъ менѣе (ср. серб. диле см. даље: Не мога три дни безъ тебе, Дили до три године. В. 89. Ази не знамъ сношти Што вечера, Отъ сѣтра што рѣча, Дили азъ да знаа, Отъ коа зема самъ, Отъ кой вилаеть самъ. *ib.* 95. Нее законъ да си погледнеме, А дили си да проговориме, Нее законъ Ано. да ти речемъ, Ама ће ти речемъ. *ib.* 316. На сиромашета въ тѣзи година шепа брашно не остана въ къщата имъ, дилки да ти помыслятъ за школьо и незнамъ що, кое и насънѣ не са виждаде. Зк. 30.

Диманъ имя собствен. муж. Димамъ чорбаджи. М. 211.

Димитровче название цвѣтка: Въ французските градини сществува—димировче и бужуръ и т. п. З. 94. Той до толкова изострилъ